

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 06.04.1973, sp. zn. 5 Cz 9/73, ECLI:CZ:NS:1973:5.CZ.9.1973.1

Číslo: 65/1973

Právní věta: Porušením pracovní kázně je jak neschopnost pracovníka k výkonu práce v důsledku požití alkoholických nápojů, pro niž není při nastoupení do práce připuštěn k výkonu práce, tak i nenastoupení pracovníka do práce v určenou dobu pro zjištěnou indispozici po požití alkoholických nápojů.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 06.04.1973

Spisová značka: 5 Cz 9/73

Číslo rozhodnutí: 65

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost kárná, Pracovní poměr

Předpisy: 99/1963 Sb. § 132 65/1965 Sb. § 72

§ 73

§ 77

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 65/1973 sb. rozh.

Porušením pracovní kázně je jak neschopnost pracovníka k výkonu práce v důsledku požití alkoholických nápojů, pro niž není při nastoupení do práce připuštěn k výkonu práce, tak i nenastoupení pracovníka do práce v určenou dobu pro zjištěnou indispozici po požití alkoholických nápojů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze 6. 4. 1973, [5 Cz 9/73](#))

Navrhovatel se domáhal zrušení kárného opatření z 1. 6. 1971, jímž mu byl snížen základní plat o 10 % na dobu 3 měsíců z toho důvodu, že se 12. 5. 1971 do ranní směny, začínající v 6 hodin, dostavil ve stavu, který nasvědčoval, že požil alkohol, a nemohl tedy zodpovědně vykonávat práci samostatného dispečera. Navrhovatel poukazoval na to, že uvedeného dne směnu vůbec nenastoupil pro vyčerpanost, a že mu tedy bylo kárné opatření uloženo neprávem.

Rozsudkem (správně usnesením) obvodního soudu pro Prahu 6 bylo odpůrcem dne 1. 6. 1971

uložené kárné opatření zrušeno a odpůrci uloženo nahradit navrhovateli náklady řízení. Soud prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že kárné opatření může být uloženo za skutek, který pracovník skutečně spáchal, a poněvadž v projednávané věci bylo prokázáno, že navrhovatel

12. 5. 1971 pracovní směnu vůbec nenastoupil, nemohlo mu být uloženo kárné opatření s odůvodněním, že přišel do zaměstnání podnapilý a nemohl náležitě vykonávat službu, kterou za něho vykonávali jiní pracovníci.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že uvedeným rozhodnutím soudu prvního stupně, které nabylo právní moci, byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně z provedeného dokazování správně zjistil, že navrhovatel měl 12. 5. 1971 nastoupit v 6 hodin ráno službu jako dispečer, že však ji nenastoupil pro stav po požití alkoholu a že službu vykonávali za něho jiní pracovníci, avšak nevyvodil z těchto zjištění odpovídající právní závěry.

Především bylo třeba zjistit, zda ukládané kárné opatření je natolik určité a jasné, že vystihuje podstatu porušení pracovní kázně, jež musí být závažné nebo opětovné (§ 72, § 73 a § 77 zák. práce). Proto bylo nutné zabývat se tím, zda v kárném opatření byl skutek, který je předmětem postihu, upřesněn tak, aby nebylo pochyb o tom, o jaké porušení pracovní kázně šlo.

V projednávané věci bylo v písemném vyhotovení kárného opatření v prvním odstavci uvedeno, že na navrhovatele připadla 12. 5. 1971 podle rozpisu denní směna s nástupem od 6 hodin, že se do ranní směny dostavil ve stavu, který nasvědčoval, že požil alkohol, a že nemohl tedy zodpovědně vykonávat svoji práci, kterou proto za něho vykonávali jiní pracovníci (F. K. a J. P.). Odpůrce chtěl tedy kárným opatřením postihnout závažná porušení pracovní kázně navrhovatelem, který neomluvitelně nevykonával a nebyl schopen pro požití alkoholu vykonávat práci dispečera v určený den a po určenou dobu.

Že k tomuto porušení pracovní kázně navrhovatele došlo, bylo pak zjištěno zejména z výpovědi svědků E. R. a J. P.

Nelze také souhlasit s právním názorem soudu prvního stupně, že odpůrce mohl postihnout navrhovatele jen za nenastoupení směny, a tedy za neomluvenou absenci, a nikoliv zato, že přišel na směnu podnapilý a nemohl náležitě vykonávat službu, takže ji za něho vykonávali jiní pracovníci, a že tedy byl postižen za skutek, který vůbec nespáchal. Rozhodující je, že navrhovatel byl v době, kdy měl nastoupit do práce, v takovém stavu, že nebyl schopen plnit základní povinnosti pracovníků uvedené v ustanovení § 73 písm. a/ a b/ zák. práce, totiž svědomitě a řádně pracovat a plně využívat pracovní dobu. Je totiž porušením pracovní kázně jak nenastoupení služby pro indispozici po požití alkoholu, tak i nastoupení k této službě ve stavu indispozice po požití alkoholu, pro niž pracovník nemohl být připuštěn k výkonu práce z důvodu neschopnosti odpovědně ji vykonávat.

Posouzení věci soudem prvního stupně vychází izolovaně jen z toho, že v kárném opatření bylo uvedeno, že se „navrhovatel dostavil na směnu“ a nepřihlíží k ostatním v kárném opatření uvedeným skutečnostem, z nichž nepochybně vyplývá, že navrhovatel byl postižen za to, že 12. 5. 1971 nekonal a nebyl schopen konat službu dispečera, ačkoli věděl, že podle rozpisu služeb tuto službu konat měl, a sám si přivodil neschopnost tuto službu vykonávat.

Porušil tedy soud prvního stupně svým rozhodnutím zákon v ustanovení § 132 o. s. ř. v souvislosti s ustanovením § 77 a násl. zák. práce.